

DRACULA, MORTUL VIU

DACRE STOKER, stră-strănepotul de frate al lui Bram Stoker, s-a născut în 1958 la Montréal, în Canada. Studiază la Bishops College School din Québec, apoi la St Lawrence University din Canton, New York. Participă, cu echipa de pentatlon a Canadei, la trei campionate mondiale de atletism, devenind apoi antrenor al lotului masculin care a reprezentat Canada la Olimpiada de la Seul, în 1988. În prezent, locuiește în Aiken, Carolina de Sud, împreună cu soția și cei doi copii ai săi.

IAN HOLT, scenarist pasionat de literatura horror și mai ales de figura definitorie a acesteia, Dracula, a absolvit cursurile de *creative writing* și artă dramatică ale Tisch School of the Arts de la New York University. Colaborând cu Raymond McNally și Radu Florescu, autorii cărții *In Search of Dracula (În căutarea lui Dracula, 1972)*, Ian Holt devine membru al Societății Transilvane Dracula și participă la primul congres Dracula, care a avut loc în 1995 în România. În 1997, la congresul ținut la Los Angeles pentru a sărbători centenarul romanului lui Bram Stoker, are ideea de a scrie un scenariu care să continue acțiunea din *Dracula*. Dar abia în 2002, când îl întâlnește pe Dacre Stoker, proiectul romanului prinde contur. După ani de documentare și lucru, cei doi debutează ca romaniceri cu *Dracula, mortul viu (Dracula, the Un-Dead, 2009)*, un succes internațional, publicat până în prezent în peste 20 de țări.

DACRE STOKER, IAN HOLT

Dracula, mortul viu

Traducere din engleză de
CARMEN SĂNDULESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANDREI GAMARȚ

DACRE STOKER, IAN HOLT

DRACULA THE UN-DEAD

Copyright © 2009 by Dacre Stoker and Ian Zisholtz

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOKER, DACRE

Dracula, mortul viu / Dacre Stoker, Ian Holt; trad.:
Carmen Săndulescu. - București: Humanitas Fiction, 2010
ISBN 978-973-689-370-4

I. Holt, Ian

II. Săndulescu, Carmen (trad.)

821.111 (71)-31=135.1

*Lui Bram, cu mulțumiri
pentru inspirație și îndrumare*

PROLOG

SCRISOARE A MINEI HARKER CĂTRE FIUL EI, QUINCEY HARKER
(Rog a fi deschisă în caz de moarte neașteptată sau suspectă a
Wilhelminei Harker)

9 martie 1912

Dragă Quincey,

Iubitul meu fiu, toată viața ai bănuțat că între noi au existat niște secrete. Mă tem că a venit vremea să-ți spun tot adevărul. Orice altă amânare ți-ar pune și viața, și sufletul în primejdie.

Am hotărât, dragul tău tată și cu mine, să ascundem secretele din trecutul nostru ca să te protejăm de întunericul care învăluie lumea. Am sperat că viața îți va îngădui să ai o copilărie lipsită de spaimele care au bântuit viața noastră. Pe măsură ce te-ai transformat în tânărul promițător care ești în prezent, am decis să nu-ți spunem ceea ce știam, de teamă că ai putea să ne crezi nebuni. Iartă-ne. Dacă citești această scrisoare acum, înseamnă că răul de care cu atâta disperare și poate judecând greșit am încercat să te ferim s-a întors. Iar tu, ca și părinții tăi cândva, ești acum în fața unui mare pericol.

În anul 1888, pe când tatăl tau și cu mine eram încă tineri, am descoperit că răul pândește în întunecimile acestei lumi, gata să-și facă pradă din cei necredincioși și nepregătiți.

Ca tânăr avocat, tatăl tău a fost trimis în ținuturile sălbatice ale Transilvaniei. Misiunea lui era să-l ajute pe prințul Dracula să încheie actele de cumpărare ale unei proprietăți din Whitby, o mănăstire străveche cunoscută sub numele de Carfax Abbey.

Cât a stat în Transilvania, tatăl tău a descoperit că gazda și totodată clientul său, prințul Dracula, era una dintre acele ființe despre care

se crede că ar exista numai în legende și în folclor, ce se hrănesc cu sângele celor vii ca că ajungă la viața veșnică. Era unul dintre aceia pe care localnicii îi numeau Nosferatu sau morții vii. Poate îți este mai ușor să îi recunoști sub numele cel mai folosit: vampiri.

De teamă că tatăl tău ar putea da în vileag acest adevăr, prințul Dracula l-a vârat în temnița castelului său. După care Dracula și-a rezervat un loc pe vasul Demeter, care naviga spre Anglia, și a petrecut lungile zile ale călătoriei ascuns într-una din lăzile din cala vaporului. A ales această stranie formă de izolare pentru că, deși poate fi puternic cât zece oameni obișnuiți la un loc și mai poate lua diferite forme, vampirul se face scrum de îndată ce e atins de lumina soarelui.

În tot acest timp, eu locuiam la Whitby, în casa celei mai apropiate și mai dragi prietene, Lucy Westenra. Se pornise o furtună dinspre mare și periculoasele stânci de la Whitby erau învăluite într-o ceață deasă. Neputând dormi, Lucy văzuse pe fereastră cum corabia mânăta de furtună se-ndrepta spre stânci. A luat-o la goană în noapte, încercând să dea alarma înainte ca vasul să se sfărâme, dar a fost prea târziu. M-am deșteptat speriată, am constatat că Lucy nu e lângă mine în pat și m-am repezit afară să o caut. Am găsit-o la marginea stâncii, în stare de inconștiență și cu două urme mici, rotunde, pe gât.

Lucy era pe moarte. Logodnicul ei, Arthur Holmwood, fiul lordului Godalming, și bunul lui prieten, un texan aflat în vizită pe care îl cunoști ca tiz al tău, Quincey P. Morris, au venit degrabă la căpătâiul ei. Arthur i-a chemat pe toți doctorii din Whitby și din împrejurimi, dar nici unul nu s-a priceput să explice boala lui Lucy. Până la urmă doctorul Jack Seward, prietenul nostru, care era și proprietarul azilului din Whitby, a trimis în Olanda după mentorul lui, doctorul Abraham Van Helsing.

Doctorul Van Helsing, un savant într-ale medicinei, era și un cunoscător al fenomenelor oculte. El și-a dat seama că suferința lui Lucy fusese provocată de mușcătura unui vampir.

Exact atunci am primit în sfârșit vești de la tatăl tău. Scăpase din castelul lui Dracula și se refugiase într-o mânăstire unde și el zăcea pe patul morții. Am fost silită să plec de lângă Lucy și să mă duc să-l întâlnesc. Acolo, la Budapesta, ne-am și căsătorit.

Tatăl tău mi-a povestit despre toate ororile pe care le văzuse și așa am aflat identitatea vampirului care o atacase pe Lucy și care acum amenința viețile noastre, ale tuturor: prințul Dracula.

Când ne-am întors de la Budapesta, ni s-a spus că Lucy era moartă. Dar urmau altele și mai rele. La câteva zile după moartea ei, se ridicase din mormânt. Acum era ea însăși vampir și se hrănea cu sânge de prunci. Doctorul Van Helsing, Quincey Morris, Jack Seward și Arthur Holmwood erau puși în fața unei decizii crâncene. N-au avut încotro: au înfipt o țepușă în inima lui Lucy pentru ca bietul ei suflet să-și găsească pacea.

Puțin mai târziu, prințul Dracula și-a făcut apariția într-o noapte, ca să mă atace. După atac, am făcut cu toții legământ să-l urmărim și să-l răpunem pe vampir și să scăpăm lumea de răul lui. Și așa ne-am transformat într-o ceată de eroi și l-am izgonit pe Dracula în castelul transilvan de unde plecase. Acolo, Quincey Morris a murit în luptă dar, ca un erou ce se afla, a reușit totuși să împlânte un cuțit în inima lui Dracula. Și am privit cum trupul lui Dracula lua foc și se topea în țărână, sub razele apusului de soare.

Apoi am fost liberi, sau așa am crezut. Cam la un an după nașterea ta, am început să am niște coșmaruri îngrozitoare. Dracula îmi bânțuia visele. Tatăl tău mi-a amintit atunci că acel prinț al întunericului rostise cuvinte de avertizare. „Am să mă răzbun. Răzbunarea mea se va întinde peste veacuri. Timpul este de partea mea.“

Din acea zi, tatăl tău și cu mine nu am mai cunoscut pacea. Ne-am trăit viața uitându-ne mereu peste umăr. Iar acum mă tem că nu mai avem puterea să te ferim de răul lui și mă mai tem că am greșit grav.

Trebuie să știi, fiul meu: dacă e să supraviețuiești răului care te pândește acum, îmbrățișează adevărul pe care ți-l dezvăluie aceste pagini. Privește în adâncul sufletului tău tânăr și, la fel cum a trebuit s-o facem tatăl tău și cu mine, scoate-l la iveală pe eroul temerar. Dracula este un dușman chibzuit și viclean. Nu poți să fugi și nu ai unde să te ascunzi. Trebuie să stai pe loc și să lupți.

Noroc, fiul meu drag, și să nu-ți fie frică. Dacă Van Helsing are dreptate, vampirii sunt adevărați demoni, iar Dumnezeu va fi alături de tine în luptă.

*Cu toată dragostea mea nepieritoare,
Mama ta, Mina*

Capitolul I

Cu nețărmurită iubire, Lucy

Inscripția era singurul lucru la care se putea gândi doctorul Jack Seward acum, când simțea întunericul ajungându-l din urmă. Întunericul aducea pace, fără nici o rază care să lumineze cu brutalitate rămășițele zdrențuite ale vieții lui. Ani de zile și-i dedicase luptei împotriva întunericului. Însă acum îl aștepta cu brațele deschise.

Amintirea lui Lucy nu-i dădea pace decât noaptea. Îi simțea și acum, în vise, îmbrățișarea caldă. Preț de câteva clipe fugare, se regăsea la Londra, în vremuri mult mai fericite, când locul lui pe lume și cercetarea lui aveau un sens. Asta era viața pe care ar fi vrut să o împartă cu Lucy.

Larma din zori, zdrăngănitul rapid pe care cărucioarele lăptarilor, căruțele pescarilor și vehiculele altor negustori îl scoteau pe străzile pietruite ale Parisului năvăli peste visarea lui Seward și-l aruncă în asprimea prezentului. Se forță să-și deschidă ochii. Îl usturau ca o rană dată cu iod. În timp ce privirea îi poposea pe tavanul crăpat al camerei de hotel păraginite pe care o închiriasă la Paris, se gândea la cât de mari erau schimbările din viața lui. Îl întrista să constate că și-a pierdut vigoarea. Bicepsii îi atârnavă, de parcă erau săculeți de ceai, imediat după ce i-ai scos din ceainic. Venele care se vedeau pe brațe semănavă cu niște râuri desenate pe o hartă ferfenițită. Era o umbra a ceea ce fusese.

Seward se rugă ca moartea să vină cât mai repede. Trupul și-l hărăzise științei, spre a fi obiect de studiu la facultate. Se simțea

bine la gândul că în moarte va putea să le aducă ajutor și inspirație unor viitori doctori și oameni de știință.

După o vreme, își aminti de ceas, care era și-acum cuibărit în mâna lui stângă. Îl întoarse. Șase și jumătate! Preț de o clipă, panica puse stăpânire pe el. La dracu'! Dormise prea mult. Seward se ridică împleticit. O seringă goală se rostogoli pe masă și se sparse pe lemnul soios al podelei. O sticlută fumurie cu morfină era cât pe ce să aibă o soartă asemănătoare, dar el se grăbi să prindă prețiosul lichid, desfăcând cu mișcări automate cureaua de piele de pe antebrațul mâinii stângi. Circulația își reveni la normal în timp ce își lăsa mâneca în jos și prindea cămașa destrămată cu butonul cu argint cu monogramă. Se încheie la vestă și își puse la repezeală jacheta. Wallingham&Sons erau cei mai buni croitori din Londra. Un costum făcut de oricine altcineva s-ar fi făcut praf cu zece ani în urmă. Vanitatea moare greu, își zise Seward chicotind fără pic de umor.

Trebuia să se grăbească dacă ținea să prindă trenul. Oare unde era adresa? O pusese la loc sigur. În clipa asta, când avea nevoie de ea, nu mai ținea minte unde e. Luă salteaua plină de paie și o răsuci cu fața în jos, inspectă partea de dedesubt a mesei șchioape, privi cu atenție sub lăzile de legume care erau folosite pe post de scaune. Răscoli prin maldăre de tăieturi din ziare. Titlurile vorbeau despre preocuparea actuală a lui Seward: povești înfiorătoare despre Jack Spintecătorul. Fotografii de la autopsia primelor cinci victime cunoscute. Femei mutilate pozând, cu picioarele desfăcute, de parcă ar fi fost în așteptarea asasinului dement. Spintecătorul era socotit un măcelar al femeilor – dar măcelarul are mai multă milă pentru animalele pe care le sacrifică. Seward citise și recitise rapoartele de autopsie de nenumărate ori. Pagini întregi de teorii și idei pe care le avea, scrise pe bucăți de hârtie, pe fâșii de carton sau pe cutii de chibrituri foșneau în jurul lui ca frunzele purtate de vânt.

Sudoarea care-i curgea de pe frunte începuse să-i înțepe ochii înroșiți. Dracu' s-o ia, unde o pusese? Binefăcătorul riscase enorm ca să obțină informația. Seward nu suporta gândul că l-ar putea dezamăgi pe singurul om care mai credea în el. Toți ceilalți – cei din familia Harker, cei din familia Holmwood – absolut toți credeau

că și-a pierdut mințile. Seward știa că, dacă ei ar vedea camera asta, și-ar spune că părerile lor sunt îndreptățite. Cercetă cu de-amănuntul tencuiala măcinată, care purta urmele crizelor lui provocate de morfină, străluminările lui bizare scrise cu cerneală, cu cărbune, cu vin, ba chiar și cu propriul sânge. Nici un nebun n-ar putea fi mai bătător la ochi. Era convins că toate aceste însemnări vor dovedi cândva că era perfect sănătos la minte.

Printre toate cele, se afla și o pagină smulsă dintr-o carte, ținută în perete de tăișul, cu vechi pete de sânge, al unui cuțit cu lamă curbată și mâner de os. Pe pagină apărea portretul unei frumuseți pline de eleganță, cu părul ca pana corbului. Sub fotografie, o inscripție: Contesa Elisabeta Báthory, circa 1582.

„Bineînțeles, aici am ascuns-o.“ Râzând, smulse cuțitul din perete, apucă hârtia și o întoarse. Găsi adresa vilei din Marsilia, mângălită cu scrisul lui abia descifrabil. Mai luă crucea, țepușa de lemn și funia de usturoi care atârnavă lângă portretul contesei, după care scoase un cuțit de argint dintr-o scobitură a podelei. Le puse pe toate în geanta lui de medic, care avea un fund dublu, și le acoperi cu articole medicale obișnuite.

Trenul plecă din gara Lyon fix la ora anunțată. Văzându-l cum se îndepărtează exact când el își plătea biletul, Seward traversă în goană clădirea afectată de ploi ca să ajungă la dihania pufăitoare care tocmai depășea cea de-a șaptea arcadă a stației terminus. Reuși să ajungă din urmă ultimul vagon și să se aburce înainte ca trenul să apuce să prindă viteză. În timp ce executa acel salt îndrăzneț, inima i se umflă de mândrie. Erau lucruri pe care le făcuse adesea în tinerețe, alături de texanul Quincey P. Morris și de vechiul lui prieten Arthur Holmwood. Tinerețea era un dar pe care tinerii îl iroseau. Seward zâmbi în sinea lui rememorând zilele temerare din vremea când era nevinovat... și neștiutor.

Doctorul luă loc în vagonul-restaurant impecabil în timp ce trenul se târa spre sud. Nu se mișca suficient de repede. Își consultă ceasul de buzunar; nu trecuseră decât cinci minute. Seward se întristă la gândul că nu-și mai poate umple timpul scriind în jurnal, pentru că nu-și mai putea permite luxul. N-aveau să ajungă la Marsilia

mai devreme de zece ore. Acolo va găsi în sfârșit dovada care venea în sprijinul teoriilor sale și le arăta tuturor celor care se feriseră de el că nu era nebun și că avusese dreptate de la bun început.

Aveau să fie cele mai lungi zece ore din viața lui Seward.

— *Les billets, s'il vous plaît.*

Seward se uită cu ochii măriți la conductorul care stătea aplecat deasupra lui cu o privire neînduplecată și nerăbdătoare.

— Iertați-mă, spuse Seward. Îi dădu conductorului biletul, potrivit-și fularul în așa fel încât să-i acopere buzunarul sfâșiat de la piept.

— Sunteți englez? întrebă conductorul, cu un puternic accent franțuzesc.

— Da, de ce?

— Doctor?

Conductorul făcu semn din cap spre geanta medicală de la picioarele lui Seward.

— Da.

Seward urmări ochii cenușii ai conductorului care catalogau persoana jerpelită din fața lui, costumul care-i venea prost și pantofii ponosiți. Era departe de a fi imaginea unui doctor respectabil.

— Am să arunc o privire în geanta dumneavoastră, vă rog

Îi dădu geanta, pentru că realmente nu prea avea de ales. Conductorul extrăgea tacticos tot felul de sticlute, le citea etichetele și le dădea drumul înapoi cu un clinchet. Seward știa ce caută conductorul și spera să nu-și împingă căutările prea departe.

— Morfină, anunță conductorul ridicând vocea atât de mult, încât alți pasageri începură să-i privească.

— O prescriu câteodată ca sedativ

— Aș vrea să vă văd autorizația, vă rog.

Seward începu să se caute prin buzunare. Cu mai bine de o lună în urmă, fusese semnată Convenția Internațională asupra Opiului, care interzicea importul, vânzarea, distribuirea și exportul morfinei fără autorizație medicală. Îi luă atât de mult timp să o găsească, încât, în momentul când în sfârșit scoase la lumină autorizația, conductorul era gata să tragă semnalul de alarmă. Conductorul examinează hârtia, se încruntă, apoi își pironi ochii metalici

pe documentul de călătorie. Regatul Unit era prima țară care introdusese fotografia pe pașapoarte. Seward pierduse mult în greutate față de momentul când fusese făcută fotografia. Culoarea părului era acum mult mai cenușie, barba avea un aspect neîngrijit, sălbatic. Omul din tren semăna foarte puțin cu omul din fotografie.

— De ce vă duceți la Marsilia, doctore?

— Tratez un pacient care se află acolo.

— Ce suferințe are acest pacient?

— Suferă de o dereglare narcisistă a personalității.

— *Qu'est-ce que c'est...?*

— Este o instabilitate de ordin psihologic care-l determină pe pacient să exercite un control tip animal de pradă, autoerotic, antisocial și parazitărilor asupra celor din jur. În plus...

— *Merci.* Conducătorul îl întrerupse pe Seward înapoiindu-i actele și biletul cu un bobârnac îndemânatic. Se întoarse și se adresă exclusiv bărbaților de la masa următoare.

— *Les billets, s'il vous plaît.*

Jack Seward răsufală ușurat. Își puse hârtiile la loc în jachetă și controlează din nou ceasul de buzunar – un tic nervos. Părea că interogatoriul durase ore întregi, dar nu trecuseră decât cinci minute. Trase în jos perdeaua cu ciucuri de la fereastră ca să-și ferească ochii de lumina zilei și se adânci în scaunul capitonat cu pluș de culoarea vinului roșu.

Cu nețârmurită iubire, Lucy.

Strânse prețiosul ceas aproape de inimă și închise ochii pierdut în visare.

Era cu un sfert de veac în urmă. Seward ridica același ceas spre lumină ca să citească mai bine inscripția: „Cu nețârmurită iubire, Lucy“.

Ea era acolo. Și era vie.

— Nu-ți place, spuse bosumflată.

El nu putea să-și ia ochii de la ochii ei verzi, blânzi ca o poiană în căldura verii. Lucy avea o apucătură ciudată: urmărirea gura vorbitorului de parcă ar fi încercat să guste cuvântul următor înainte să fie rostit. Iubea viața cu patimă. Zâmbetul ei putea să încălzească

cea mai rece dintre inimi. Pe banca din grădină în acea zi de primăvară, Seward privea cu uimire cum soarele îi lumina șuvițele rebele ale părului roșcat care dansau în bătaia brizei, aureolându-i chipul. Parfumul proaspăt al liliacului se întâlnea cu aerul sărat al portului Whitby. De atunci încolo, de câte ori simțea mirosul liliacului, își amintea acea zi frumoasă, amară.

— Pot doar să deduc, spuse Seward, dregându-și vocea înainte să amuțească de tot, că, de vreme ce ai scris pe bilet „Iubit prieten“ în loc de „Logodnic“, te-ai hotărât să nu accepți cererea mea în căsătorie.

Lucy își feri privirea, ochii i se încețoșară. Tăcerea era mai grăitoare decât orice.

— M-am gândit că e mai bine să aflu de la mine, spuse Lucy suspinând. Am consimțit să mă căsătoresc cu Arthur.

Arthur fusese prietenul lui Jack de pe vremea când erau puștani. Seward îl iubea pe Arthur ca pe un frate, dar îl invidiase întotdeauna pentru ușurința cu care le căpăta pe toate. Era frumos și bogat și nu cunoscuse nici cea mai mică urmă de grijă sau de zbatere. Nici de inimă frântă.

— Înțeleg.

Propria voce îi suna în urechi ca un scheunat.

— Știi că te iubesc, șopti Lucy. Dar...

— Dar nu la fel de mult cum îl iubești pe Arthur.

Sigur că nu putea să concureze cu înzestratul Arthur Holmwood și nici nu era la fel de îndrăzneț precum celălalt admirator al lui Lucy, texanul Quincey P. Morris.

— Iartă-mă, continuă el pe un ton mai blând, înspăimântat că ar putea să o jignească. Am uitat care mi-e locul.

Lucy se aplecă și îl mângâie pe mână, cam cum ar fi făcut cu un animăluț drag.

— Am să fiu mereu lângă tine.

Înapoi în clipa prezentă, se răsuci în somn. Măcar de-ar mai putea să vadă frumusețea din ochii lui Lucy... Ultima dată când îi contemplase, în acea noapte cumplită la cavou, nu văzuse decât durere și chin. Amintirea strigătelor lui Lucy încă îi mai părjolea sufletul.